

zoper Čerkese potreboval, je zapustilo stotero in stotero Černagorcov svoje gore, in se je podalo v vojaško Rusovsko službo.

Zlo ste tedaj revšina in sila tega krivi, ako se še zmirej sliši od roparskiga življenja Černagorcov. (Konec sledi.)

Še nekaj od zamaknjenih.

Unidan smo brali v „Danici“ nektare misli zastran zamaknjenih. Častiti g. pisatelj je z mirno kervjo to reč pretresel in prav svetoval, da „v taci prikazni ni prenašlo vsiga verjeti in za čudno spoznati“. Tudi naše mnenje je tako, zlasti, ker so skušnje poslednjih časov očitno kazale, da je za vsemi temi prikazni ali le bolezi bila brez goljufije, ali goljufija sama brez bolezni, ali bolezi in goljufija združene. Od kod te čudne bolezni izvirajo, ni težko spoznati, ako se pomisli, da le ženski spól v nekih posebno mladih letih je zapopaden v ti bolezni, bolj redko kakošna zlo občutljiva in kervi-polna vdova, — nikdar pa stara babica. Povest starih časov se ne prederzujemo razsojevati, ker nam gré le resnico naših časov zvediti. Ker nam pa častiti g. pisatelj v „Danici“ več zgodb pové, povémo tudi mi eno iz sodniškega preiskovanja, in le tako natančno preiskovanje se nam edina prava pot zdí, resnico goljufije ločiti. Omenjena zgodba je pa bila tale:

Bilo je o pozni jeseni leta 1849, ko se je po spodnji Inovi dolini na Tiroljskim na enkrat hrup čudovite prikazni v Ebsu razširil. „Dve deklici“ — se je pripovedovalo — „ste po Božji milosti izvoljeni, strašno terpljenje našiga Izveličarja pregrešnemu ljudstvu zopet pred oči postaviti, da se k pokori podá“. In zares ste bile v Ebsu dve deklici, ena 11, druga 13 let stara, nad katerih martrami se je vse čudilo, in ko se je slišalo, da ju je zdravnik popred za božjast in želodčni kerč ozdravljaj pa ne ozdravil, so vražni ljudje berž verovati začeli, da to ni bolezi, ampak posebin čudež božji. Po več ur ste ležale deklici s sklenjenimi rokami in britkiga obličja, brez da bi se bile ganile, kakor zamaknjeni. Tudi kri ste potile in o petkih ob deveti uri ste umirale. Clo od daljnih krajev Bavarskiga so vreli ljudje, nekteri iz rado-vednosti, nekteri iz pobožnostik njima, — darov se starišem ni manjkalo, ki jim jih je pobožna množica darovala. Med tem se drug zdravnik, Kiederer po imenu, ozdravljanja imenovanih čudovitih zamaknjenih loti, ali kmalo se mu je pozdevati jelo, da za tem bo kaj družiga — kot čudež božji. Zdravnik razodene svoje dvombe g. kaplanu tistiga kraja, in ta musvetje, naj pokliče še zdravnika iz Kufsteina v posvêt. Ta zdravnik se podá velki teden (ko je že to zamaknjenstvo čez eno leto terpelo) k deklicama v Ebs, in ju je po tem večkrat obiskal. Tudi njemu se je pozdevati jelo, da bi utegnile deklici nekoliko bolne biti, terpljenje Kristusa pa, katero posnemate, je spoznal za golo hinavšino. Na to razsodbo zdravnikovo je ukazal kantonski poglavar v Kufsteinu deklici bolnišnici milostnih sester (barmherzigen Schwestern) izročiti, kamor ste se po sili tudi materi zamaknjenih podale. Višji gospéj te bolnišnice se je čudno zdelo, zakaj da mater ni preč spraviti, ker ste deklici brez nju v bolnišnici dobro shranjene. Ukazala jima je tedaj, naj greste domú. Ko odidete, je jelo zamaknjenstvo se kmalo bolj poredkama prikazovati in ni bilo tako redovno kakor poprej pričó mater. 25. aprila pa ste deklici gospodu fajmoštru Kufsteinskemu skesani obstale: „da nju terpljenje je bilo le hinavšina, ker ste jima materi tako ukazale in ju tega naučile“. Še tisti dan je bil konec dolgo

terpeče komedije, s katero so se ljudje sleparili, da so darove donašali, — deklici ste jele od dne do dne zdravši obraz dobivati, ker ste bile škodljiviga siljenja proste. Gosposka pa je zatožila materi sleparici, in 9. julija t. l. je bila očitna obravnavna zavolj te goljufije pri kolegialni sodii v Rattenbergu, ktera ju je na več mescov v keho obsodila.

In tako je bilo te sleparije, katero so zape-ljani vražni ljudje za čudež božji molili, konec.

Ta zgodba je nov dokaz, kako nevarno je, take in enake prikazke prenašlo za čudeže spoznati, preden po besedah sv. Pavla „ne poskusimo duhov: ali so zares iz Boga“.

Hvaležni smo otem pa tistim duhovnim gospodam, ki si prizadevajo v taci prikazni resnico odkriti in se ne bojé, jo svetu brez ovinkov na znanje dati.

Novičar iz slovanskih krajev.

Iz Zagreba piše „Südsl. Zeit.“ da so cesar na-pravo zidaniga mosta čez Savo poleg Zagreba dovolili, in se bo to delo, berž ko bo moč, začelo.

Na Koroškim je podaril cesarjev adjutant general žl. Kellner 12050 fl, povodnjencam.

Iz Gorice na sv. Andreja dan. Ljube Novice! Ko prinesem svojim učencam slovenšine Vaše liste, ki popišejo mnoge nesreče po povodnjih v raznih krajih, jih podam za glasno predbranje nalaš takim fantinčem, ki so po primerleju bili ravno iz nekterih po povodnji poškodovanih krajev. Lahko si mislite, kako močno je brave in zavolj njih tudi poslušavce ganila nesreča, ki je zadela njih lastne znance, sosede in žlahto. Ko pa pride na versto popis nadloge prebivavcov na Ljublj. močirju, in kako je nek miloserčin mož v čolnu pripeljal kruha za razdeljenje med mraza in lakoti trepetajoče reveže, je marsiktero okó v solzah plavalo; in kdo popiše moje veselje, ko na svoje brez vsiga namen učence h kaki milošnji nagovarjati, izrečene besede: Fantinci, kako lahko bi tudi že marsikteri iz vas tem revežem saj k enimu takimu kosčku kruha pripomogel, ko bi le tisti krajcer njim daroval, ki ga morde brez vse potrebe le za kake sladkarije zaverže in si s tem le zobé, želodec in zdravje kazí! — Kdo popiše moje veselje, ko na te besede zaslišim občin gro-movit oglas: „Dajmo tudi mi kaj za te uboge revčike, zložimo tudi mi kaj za njih pomoč!“ Na pohvalo tega tako častivniga sklepa zares tudi koj o sledečim pervim sosnidu k slovenšini vsak učenec kaj prinese — nar manj po 5 ali 6, pa tudi po 8, 10 in nekteri clo po 12, eden 13 in dva tudi po 15 krajcarjev, tako de nabéra od vsih 32 z mojim dodatkam znese teh 5 tû pridjanih goldinarjev. Namenili smo jih scer bili pervikrat omenjenim močircam; ker smo pa med naberanjem zvedili še večí nesrečo nam bližnejih Ložanov pri Cerkniškem jezeru, jih prosimo odrajtati tem, kadar se kaj obilniših darov za-nje tudi še od družih krajev nabere. Prosimo pa Vas, drage Novice, ta naš majhin dar, de ne bo mogel nihče naména natolcovati, brez vsiga podpisa v Vašim listu le s tem omeniti, de se v njem med družimi darovavci in darovavnimi zneski berejo: Učenci slovenšine na realni šoli v Gorici 5 gold. za Ložane pri Cerknici *).

Rodoljubski.

Iz Tersta beremo v Teržaškim časopisu, da je hvalevredna misel, ki jo je v ondašnjim listu g. dr. Klun sprožil, že vresničena, ker se je 3. t. m. odbor Krajncov osnoval, ki po izgledu Koroškiga odbora, nabira milodare za reveže po poslednjih nesrečah na Krajskim. Zbrali so se v ta blagi namen g. Ig-

*) Se je zgodilo v poslednjim listu, v katerim nismo več mogli pričujočiga dopisa natisniti, ker smo ga le malo ur pred natisam prejeli. Vred.